

A lovas szoborhoz

„Közös birtokunk az értelem, mindnyájan halljuk
parancsát. Ha ez igaz, azonos törvény alatt állunk;
s az egész világ mintegy a mi államunk.”

(MARCUS AURELIUS: VALLOMÁSOK)

Ím itt magaslik a Capitolium,
lenn nyüzsög Róma lármába-veszetten.
Ide nem hallik, mert ezernyi lépcsőn
jöttem elébed.

Grammás, süveges diákocska voltam,
mikor szavadra először figyeltem,
silabizálva — császári tekintély —
bölcshatóságod,

amit úgy írtál hadi sátorodban,
fegyverzajokban Pannónia földjén.
Szemedben mégis másokért hadakvók
lelki nyugalma.

Bizony egykoron lovad is csudáltam,
párduci méned. No meg azt, hogy mért nem
borítja melled aranyos vért. Mért csak
egyszerű tóga.

Tudom azóta — Csarnokodba járván —
mily mostohád volt a királyi udvar
s édes az Értelem. Ezért szólítlak
Marcus atyámnak.

Hisz Augustusként először te mondád:
„egymásért van a földön minden ember”,
s karod is nyújtod, nem a gyeplőt tartót,
hanem a jobbod.

Róma fölött e sistergő világban,
szelíd pogányra, tört szívű keresztyén
tekintek most rád, te békére hívó
karcsú kezedre,

tedd homlokomra. Mindnyájunk fejére,
vérbe, hadakba belefáradott bölcshatóság,
te tiszta lélek és emberi jószág,
áldva, vigyázzon.

(Róma)

Puskin háza

1

*Az ő háza itt van a Néva partján,
de beleköltözött egész Oroszország,
kapujához a tenger odatérdelt,
az a karcsú híd ott róla álmodik.
A dörrenés még a ködből idehallik,
a zuhanás a rózsaszín havon,
mikor a zúzos erdő felvonít,
mint ólomjárt testben a fájdalom.*

2

*A szánba fektették a testet,
s a három pejlő megvadult.
Majd később havazni kezdett,
mögöttük elsimult az út.
Tajtékos hámmal, hevederrel
repült a szán a zord teherrel,
mint akit Apollón űzet,
vitte a lángra-kész tüzet.
Vak sírba szállt, de sírja mélyén
az ige el nem hallgatott,
ezerszer is lángra kapott,
napok hunytán, éjeknek éjén.
S azon, ki fénykörébe áll,
nem fog az oktalan halál.*

(Leningrád)

SÁRÁNDI JÓZSEF

Fabulák

1

*Az ember féltében vadnak áll,
félelme szintén elvadul,
találat éri? nagy vadász?
akarna lenni házinyúl.*

2

*Amott a fűben nyúl fülel,
tapsra vár s én tapsolok,
nyomában szirmuk vesztve
rémült, legázolt pipacsok.*

*Tarkón suhintja kéz foka,
imában kér más életet,
mindig támad új indoka,
hogyan túlélje az életet.*

*Margaréták mennybe vágynak,
és ernyőiken szállni le,
hogy mindenikre rátalálna
földben hagyott gyökere.*